

— шейкъ. Такъвъ е имало и въ Ямболъ, като шефъ на дервишкия орденъ Джелвети. Шейкъ първоначално е значело: проповѣдникъ, аскетъ, и до нейдѣ отговаря на българското (въ широка смисълъ) старейшина. На всѣки случай, шейкътъ е билъ мѣстенъ черковенъ (мухамедански) глава, който, ако можемъ да теглимъ паралелъ между турския и български духовенъ строй (въ иерархична смисълъ), съотвѣствува на нашето: игуменъ или владика.

И тъй, Селимъ Герей отъ Чибуклий се отзовава единъ прѣдобѣдъ въ Сливенъ, посрѣщнатъ тържественно отъ горѣпоменатитѣ власти: am folgenden Morgen wurde er bei seiner Ankunft in Islemije vom Richter, vom Schleich und von den Vornehmen des Ortes ehrenvoll empfangen¹⁾ Селимъ Герей е прѣстоялъ почти цѣлъ день въ града, разведанъ отъ мѣснитѣ първенци за да разгледа тукашнитѣ по-важни постройки и паметници. Така, той е обиколилъ сливенската долина съ хидравлическитѣ машини (напоителни колелета съ голѣми кофи): das thal des Schöpfräder. Съ тия колелета се визиратъ обширнитѣ сливенски бахчи, покрай тритѣ притока на мѣстната рѣка Асѣнювица, напоявани отъ въртящитѣ се край брѣговетѣ имъ хидравлически механязми (чаркове). Изразътъ „колелета съ кофи“ (Schöpfräder) може да се вземе и въ широка смисълъ, приспособенъ не само за мѣснитѣ градини, но въобще за всички тукъ хидравлически чаркове: воденици, тепавици и бари. „Долината на тия чаркове (das thal des...) не е вѣнъ отъ Сливенъ, каквато дѣйствиелно нѣма (освѣнъ край салханитѣ или при самата Тунджа), а въ самия градъ. По-рано вече се загатна за празнитѣ пространства въ града Сливенъ прѣди окончателното му нарастване, посадени съ голѣми бахчи или съ построени край тѣхъ воденици, тепавици и бари. Такива е имало и изъ тритѣ прохода на Сливенъ (Асѣнювски, Селишки и Ново-селски), които, взети вкупомъ, отговарятъ на

---

¹⁾ Н.-Purgstall, op. cit. Тукъ не се посочва ни година, ни день; обаче сѣдейки отъ обстоятелството, че Селимъ Герей е напусналъ Кушъ Бунаръ окончателно прѣзъ 29-и августъ 1702 г. (5 ребиуль-ахжр 1114 г.), ще се заключи, че той е идвалъ въ Сливенъ прѣзъ началото или срѣдата на лѣтото на 1701 или 1702 г.